

Cubates

—No sé tia, és que no sé què li passa, i jo passo de què es repeteixi la història una altra vegada, n'estic cansada ja!

—Ja...

—I mira que li vaig dir, i ho vam parlar. Que quan un dels dos es cansés ho digués a l'altre. Que ens avisem, hòstia, que fem les coses bé. Que no tenim 14 anys ja, i és un pal el mal rotllo... A més, que tampoc hem tingut res seriós, no costa gens, no serà un drama...

—Tens raó, i ell va dir que vale, no?

—Sí, sí, estava totalment d'acord! Deia que els rars són els que no ho fan. Per alguna cosa serveix la comunicació humana, no? Per alguna cosa som diferents dels animals!

—Ha, ha, ha!

—Però joder, fa tres setmanes que no ens veiem! L'he obert jo dues vegades, i ell cap. La primera em va dir que no es trobava bé, i l'altra que ja tenia plans, però no va penjar res a l'Instagram, i això que sempre ho fa... No sé si creure-m'ho, la veritat, i tampoc m'ha proposat un altre dia, saps?

—Ja tia, però sincerament, pel que he vist, encara que no el conec gaire, no crec que puguis esperar massa d'ell. Mira amb la penya que va. I et va dir tranquil·lament que no era feminista, no?

—Bueno, em va dir que no ho sabia. Que creu en la igualtat, i bla-bla-bla, el discurs típic. Però crec que és un d'aquells que s'estressa quan sent la paraula, saps?

—Sí, els fa por perquè se senten amenaçats.

—Però llavors quan li explico les meves teories, hi està d'acord. O com a mínim hi pensa, m'escolta i reflexiona. D'alguna manera està obert a analitzar-se, a crear aquest debat que sempre diem... I crec que estava a punt... ha, ha!

—Tia, això és bo, a poc a poc, si està disposat...

—Ja, però no sé, li costa, o li fa mandra...

—Ja... mira, la Júlia.

—Uf, quin pal. Anem allà, al racó... Vine, sí, doncs el que et deia, que li vaig explicar l'exemple aquell de plorar. Li vaig dir: "a veure, tu, com a tio, no et venen a vegades ganes de plorar? Quan mires una peli, estàs trist per alguna cosa que t'hagi passat, no sé, però no ho fas perquè d'alguna manera, encara que potser no n'ets conscient, t'aguantes? Et limites, perquè hi ha la idea aquesta que els tios no ploren, que els que ho fan són ridículs, dèbils, uns pringats totals. Doncs això és el sistema patriarcal en què hem sigut criats..."

—I què et va dir?

—Es va quedar callat, i jo continuava: "que el masclisme ens perjudica tant als homes com a les dones, clar que a les dones més, que joder, ens maten, directament, però als homes també; que el patriarcat assigna uns rols que se't foten al cervell des que ets petit i quan ets gran et penses que els tens tu per voluntat pròpia, però no!"

—Ben fet, aquest argument sempre cala. Potser s'ha espantat perquè l'has fet pensar massa i ha dit "uf, jo passo, me'n vaig amb una que no em lli tant"! Ha, ha, ha!

—Però el tio és llest, i després em va dir que joder, que sí, que tenia raó, que no ho havia pensat. I no crec que ho digués per fer-me callar, sempre diu el que pensa i li pela bastant el que pensin d'ell. Va al seu rollo, per això m'agradava, tia, però ara...

—Berta, prou, saps de sobres que penses massa, i pel que m'expliques ara, no sé, tampoc veig res estrany. Espera una mica més i a veure què passa. Si no doncs adéu, a per un altre!

—Ja Anna, però ja saps com sóc. M'encapritxo i ara el vull, i sóc una impacient de l'hòstia!

—Ai, encara has de madurar molt tuuu...

—Ha, ha! Sí, sí, a veure quan arriba el moment, que ja va sent hora... Saps que em va deixar anar l'altre dia la Laura..?

—Berta.

—Què?

—Allà està.

—Qui? La Laura?

—No tiaaa, el Pau. Parlant del rei de Roma, ha, ha, ha!

—Buaaa, què dius... quina mandra...

—Tia, quina tela! Com que quina mandra!? Portes mitja hora donant-me pel sac i ara et fa mandra? Vinga, tira!

—Vale, mama...

—T'espero a la barra, que se m'ha acabat el cubata.